

ИДЕ ЛИ?

Примирието стана. Наближи Коледа и войниците взеха да си идатъ. И въ Вѣтрень се завърнаха вече нѣколцина. Само Стоянча нѣма — ни него, ни хаберъ какъвъ-годе Загрижи се баба Цена, не хубави мисли ѝ идатъ... Минуватъ днитѣ, тя все поглежда къмъ вратнята, нѣма ли да се хлопне. Ето дойде си Рангелъ Стояновъ, ето и Петъръ, Динковиятъ синъ си дойде, ето и Стаматовитѣ брата си дойдоха. Става тя, иде, пита — нищо не знаятъ. До едно време виждали Стоянча, после го изгубили. Премира ѝ сърцето, тя се шура като несвѣтна изъ кѣщи и Стоянча мисли.

Цѣлото село се разшавало. Посрѣща първия полкъ, който се върща. Ето насрѣдъ улицата, тъкмо срещу бабини Ценини забиха две греди една срещу друга. Горнитѣ имъ краища свързаха съ криво дърво, като джга. Донесоха миризливи борикови вейки отъ планината, и обвиха съ тѣхъ гредитѣ и джгата, на която прилепиха надпись: „Добре дошли, храбри войници!“ После окичиха всичко съ народни трицвѣтни знамена. Триумфалната арка стана.

Дойде и мина побѣдоносната войска.

— Може да иде отдире, може да иска да стигне тъкмо вечеръта срещу празника. Той нѣма защо да прави Коледа на чуждо мѣсто. Ето и сега идатъ войници единъ по единъ, до вечеръта, край не е, ще си дойде. Той знае, че го чакатъ съ поболени сърдца толкова души тука!...

Така си мисли горката майка.

Заранъта баба Цена отиде въ черкова. Тя купи свѣщи и запали предъ всичкитѣ икони на олтаря. Върна се у дома си съ прояснено лице.

Дотърча Кина и обади, че се завърнали и други селяни.

Баба Цена се намръщи.

— Стига си ми носила хабери, ами иди, та посрещни бача си, както чинатъ другитѣ хора! — избѣбра тя сърдито.

— Мамо, и азъ ще ида съ кака, — извика Радулчо.

И дветѣ деца се затекоха нагоре изъ снѣжната улица и излѣзоха на шосето, на полето.

А баба Цена остана извънъ вратнята, да посрѣща.

Вѣтрѣтъ вѣе студено изъ планината. Върховетѣ, доловетѣ, равнината побѣлѣли отъ снѣгъ. Небето навъсено.